

Боян

З 27 жовтня до 25 листопада в Центрі Сучасного Мистецтва відбувається виставка «Exteriors» («Назовні»). При вході розміщена серія світлин «Американські солдати в соціалістичному селі». Далі – чорно-білі копії-зображення химерних ледь вловимих образів сучасного мистецтва. Посеред іншої кімнати стоїть біла стіна – нині це називають інсталяцією.

А наостанок ви можете подивитися програму про розвиток сучасного мистецтва в Україні та відчуті духовне насичення (звісно, якщо ви палкий modern art fan).

31 жовтня у видавництві «Смолоскип» сталася «київська» презентація книги Богдани Матіяш «Розмови з Богом» (уперше «відкриття інтимності» відбулося на Форумі видавців у Львові).

Дівчинка в смугастих шарпетках говорила з Богом, який, певно, таки сидів на порожньому стільці поруч. Поетка показала ще один спосіб спілкування з Ним: без екстазів, замовлянь, речитативів і театральних жестів (бо її тексти можна читати й так): на диво спокійно, з урахуванням нерозставлених ком і тире.

Оголення асоціюють із криком. Глибокий голос Богдани занурював у глибину, проте звучав часом надто рівно й тихо: жест довіри замість стриптизу. Бо «якщо чогось немає – це не значить, що його не є».

Непересічна подія трапилася в нашому житті – минулого тижня відкрили хвіртку між першим плацом і староакадемічним корпусом! Скільки безсонних ночей провели студенти, мріючи про знищення цієї перепони, скільки лайливих слів сказано на адресу тітоньок, які закривали зазначений прохід перед носом у захеканих студентів! Але є на світі справедливість, є! Що й казати, радість для студентів невимовна – об'єм облому ходити в бібліотеку зменшився на 50%, дорога з першого плацу на другий скоротилася метрів на 100! ЗІ. А щоб потрапити в ЦСМ, тепер треба у дзвіночок дзвонити :Р

Чого екзотика закордону вабить більше, ніж подорож рідними теренами?

Чого паризькі місцини для туристів кращі за львівське мереживо вуличок?

Чого Генрі Міллер і Юрій Андрухович не помилялися?

Чого б вам не зайти до Філологічної бібліотеки хоча б для того, щоб подивитися виставку класних фото?

КукарЄку!

Current mood:
праведний гнів
Current music: а
я просто українка,
україночка

**Шановна редакціє видання
«Оффтоп»!**

Скажіть, будь ласка, поклавши руку на серце: чи маєте ви моральне право послуговуватися гордою назвою „могилянська преса”? Чи сповідуєте основні принципи справжнього спудея Академії?

Якою має бути справжня могилянська газета? Інтелектуальною, офіційною, серйозною. Вона повинна доносити до спудеїв інформацію про найближчі конференції, про події на кафедрах, про виставки та інші культурні заходи в межах університету. Тут можна було би друкувати найкращі наукові розвідки спудеїв, подавати рецензії на нові монографії викладачів. Невже ваш редактор не спроможний підписатися на "Афішку" і вставляти оголошення

методом "копі-пейст" ???

А про що пишете ви? Про те, що всі чоловіки є недостойними вашої високості журналістки? Цитуєте сумнівні написи на партах, забуваючи навіть вказати, якою ганьбою є псування університетського майна та яка кара має впасти на голови нелюдів, що цим займаються? Цитуєте щоденники дівчат-із-космополітеном-у-сумочці? Вчите, як треба вбивати час у інтернеті ввечері і вчитися за десять хвилин до початку пари? Та подумайте головою, який приклад ви подаєте юним і незіпсованим першокурсникам! Так, ви порушили важливу проблему – мовну – проте навіть ТУТ (о лихо!) ви намагаєтесь знову ЖАРТУВАТИ!!

Могилянська газета – взірць! У всьому! І в мові також, а ви – ви дозволяєте собі вживання сленгу, та що там, навіть суржикую!!

Тож добре подумайте, якої непоправної шкоди завдає вся редакція газети з вашою недолугою іронією!!! Бажаю вам виправити всі ганебні недоліки, на які вам вказано.

З повагою, небайдужий читач.

Verdure

Poule mouillee

Current mood:
апокаліптичний
Current music:
я устал, хачю любви

У ЧОМУ СИЛА?..

Гортаю журнальчик. Дифузія жанрів. У тексти просочується реклама, в рекламу – тексти. Ще кілька годин у жовтих стінах – і я цитуватиму Ірен Роздобудько. Оце тітку часто друкують! (Може й собі так писати?) Пари в нас сильно нудні, тому журнальчик із кльовими оповіданнями Ірен – те, що треба. Читатиму глянець – знатиму життя. А згодом, не одразу, канешна (бо на таке годі й сподіватися), мої ноги стануть гладенькими, спідниці (зрозуміло, що короткі!) – «журнальними»: глянцевиими, яскравими, пахучими... І я – рожево-солодка, й у мене

такі нігті, прекрасні, довгі-довгі, гелеві, а не акрилові, як у Ленки (Олено, не плач!).

Ви, найвні, думаєте, що це «Нічше за 90 хвилин» у мене на колінах. Дурні! Прекрасні вірші Пастернака на сімдесять сторінці – от те, що до душі. Виходжу з аудиторії, телефоную Ленці – й от тепер удвох будемо цитувати: «Любіть їх – тіжолой крест...» Агов, люди, а не жас так легко любити!

На гальорці тихшає, хоча нас багато. Сидимо рядочком із ноутбуками на колінах, і халявний Wi-Fi – наше все. Скачати кілька треків, незлий фільм – і от уже півтори години проведено з користю. А наостанок залізу в Гу'ль і прочитаю статтю якогось мудрого дядька вголос. По-руські, бо перекладач не працює.

А після – виходимо з жовтих стін. («Тут було безжалісно вбито час» (с). Стрункими рядями стрункими ногами, красиві й молоді. Дифузія жанрів: ми в жовтих стінах, жовті стіни – в наших серцях. Ми – сила, брате...

Керрол

Наш курник

Current mood:
sarcastic

**Словесна
бюрократія,
або пригоди
Павучка**

Пліткаря в Могилянці

Невгамовна сутність плюс бездомність із народження постійно змушують мене тікати. Хоча я невибагливий щодо місця для ночівлі, але, як справжній мандрівний філософ, перевагу надаю університетам. Там багато темних закутків, де можна заховатися й підслухувати... Що й казати, для Павучка Пліткаря – ідеальне житло.

Востаннє занесло мої волохаті ніжки в Могилянку – святе місце, Мекку для таких, як я, майстрів із плетива. Тільки у них воно надтонке, словесне, ще й захищене авторським правом. Скільки талантів пропадає! Якби зібрати їхнє «плетіння слівес» до купи, то яку б чудову павутину можна було зв'язати – про таку витончену пастку рекламодавці та торгові агенти могли лише мріяти. Навіть я ледь не потрапив у тенета, що до них заманюють на семінарах своїх же наставників. Для цього підбирають слова з найдобріших метафор і термінів (так, як я, коли плету гамак із павутини, як чекаю в гості муху це-це з Африки).

Про справу всього свого життя й продукт моєї творчої діяльності – павутину – довелося почути стільки пліток! Інформатики назвали її надтонкою розгалуженою мережею з адмінмодилетантом (знову мені нав'язують стереотипи). Економісти – системою маніпуляцій українським бюджетним депозитарієм в умовах монополізації влади (та як же так – я завжди ділюся своїм безцінним простором із кількома цокотухами). А гуманітарії взагалі доплели туди купу іноземних слів, сказавши про павутину – «рефлексія читача постмодерної гіпертекстуальної площини» (конспіруються!). Соціологи щось про шляхи імміграції українців надумали говорити (прирівняли рідне павутиння до якоїсь іноземної штучки – діаграми). Думав, хоч біологи мене зрозуміють, а вони цинічно нарекли її ниткоподібним структуротворчим компонентом речовини органічного походження членистоногих (і що в мене не так з ногами? За таке й образитися можна!)

Отак і живу – жодного доброго слова... Дух конкуренції в усьому винен... Але в змаганнях на визнання, кому краще вдається плести, я могилянцям, мабуть, не суперник. Тут, як виявляється, й мені є чому повчитися. Як вижити звичайному Пліткарю в сучасному світі без знань із риторики?

PREtender

Козути на яйцях

Current mood:
worried

Current music:
Пономарьов –
Спи собі сама...

ДОКОЛЄ???

Масові психози. Аська ние, френд-стрічка вис. Голову розриває, хочеться когось довести до самогубства (ні, не вбити, а саме попустити до межі усвідомлення власної неповноцінності). Що ж далі? Хто винен – і що робити?..

Зважаючи на поширеність даного явища, пишу вам, любя редакції спроектованого поки видання. Ви – структура ефемерна, невидима, так само, як і вірус шизи. Підозрюю, що й ви, й він гніздиться в Інтернеті, а отже, подібні типологічно. Проте, хоча й шиза – то текст, не будемо про розумне.

Отож, любя редакції, мене дещо непокоїть. Ні, це не привид Білла Гейтса. Це – банальна нестача сильного духом і гострого на розум чоловіка в контексті нестабільності в соціумі. Як вижити в такій ситуації порядній панні з незакінченою гуманітарною?.. Відповідь очевидна, вона підказана перлами світової культури: змиритися. Варіант: померти – тоді про це напишуть у ЖЖ. Можна, звісно, розпочати пошуки мужика в інших вікових категоріях: завести багатого коханця, або багато коханців, або вступити до аспірантури й намагатися спокусити власного наукового керівника. Ще можна взяти на виховання юного фреша чи навіть абітурієнта і змусити його вивчити напам'ять «Енциклопедію постмодернізму» та кілька збірок модних поетів. Але ж це все... якое примітивно: надто багато так чинять. А от коли заспокоюєшся і замість розрулювати складні ситуації перечитуєш художньої та наукової літератури (універсальний рецепт, даний чоловіком-гуманітарієм спраглім за якісними мужчинами дівчині-філологу!), то стаєш адекватною. Коли ж ти вже не істеричка, але ще не залякла в сублімативному вмиротворенні членкорша, то... легше живеться. Можна навіть стати чийось науковим керівником ;). Та й чоловіки тебе не сахаються, адже хамити не відчуваєш потреби.

Отакій, кохана редакції, рецепт виживання (майже Ді Снайдер!) в умовах тотальної відсутності Мужів. Якщо ні уряд, ані адміністрація не може забезпечити мене безкоштовними антидепресантами, монографіями, примірником Джойса, Чоловіком, врешті-решт, доводиться виплутуватися самотужки. Але питання не знято, і хай педагогам і вихователям дитсадків буде соромно, бо: ДОКОЛЄ???

Cellar

Як курка лапою

Current mood:
peaceful

крізь натовп
шансон попу
потоптані ноги
мокрі парасольки
ш т о в х а н и н у

невиспано-незадоволені обличчя пасажирів маршрутки зашмигую-залітаю в метро. нарешті дістаю з сумки ксерокси – щось почитати до практичного. займаю надійну позицію посередині вагону, щоб менше штурхали, – взагалі ще німецьку за ці 20 хв тра вивчити!

раптом відчуваю, що мене хтось смикає за рукав – це знайома Юля... прощавай, дойч! починаємо теревенити про різне, коли раптом помічаю, що хлопець навпроти щось напружено-зосереджено конспектує... йо! це ж мій однокурсник! «Валік, ну скільки можна вчитися?» – питаю. він із подивом дивиться й відповідає: «ти що? я вчуся лише по дорозі в могилянку!» (не лякайтеся, спосіб отримання знань Валіка – це радше виняток, ніж правило)

не секрет, що зараз популярним є те, що економить час... отже, читання в транспорті... зір навряд чи буде вам вдячний за такий стрес – освітлення в метро не найкраще, а якщо ще й у переповненому вагоні стане над тобою якийсь кремезний чолов'яга й своїм тілом зробить тінь... тримайся тоді! а ще ризикуєш проїхати зупинку (якщо читаєш щось дуже цікаве). є також вірогідність заснути (якщо книга нецікава або не виспалися напередодні)... а ще інші допитливі пасажири мають шанс читати паралельно з вами, заглядаючи у вашу (вашу!) книжку вам через плече, й набиратися мудрості... таким чином ви стаєте корисним для суспільства й виконуєте освітню (просвітницьку) функцію...

stop! освітня функція... я зрозуміла – йду готувати семінар. Якщо не читатиму в метро, то в майбутньому носитиму окуляри (чи лінзи?) з меншою кількістю діоптрій. до того ж завтра зможу спокійно потеревенити з подругою дорогою в рідну альму.

але тоді моя просвітницька функція нівелюється ;).

Anders_art

Для флуду:
offtop@gmail.com

Інтерактив: <http://offtop.livejournal.com/>

Кореляція поглядів редакції з виявами свідомості та підсвідомості авторів є ситуативною.